

BIDDEN OM OPWEKKING

John Hosier

Een nationale crisis - Habakuk had daar mee te maken in ± 600 v.Chr.; wij hebben in 1995 met dezelfde zaken te maken als toen. In dit artikel kijken we hoe Habakuk reageerde op deze crisis om inzicht te krijgen hoe wij om een opwekking kunnen bidden. Overal over de wereld genieten gemeenten van wat God doet op dit moment. Veel christenen hebben het gevoel dat dit een tijd van verfrissing is, die ons voorbereidt op een veel grotere zegen van God - een grote opwekking - een machtige uitstorting van de Geest die ons op grote schaal zal ontwrichten.

De profeet Habakuk verlangde naar een opwekking in zijn land. Hij diende God ongeveer in het jaar 600 v.Chr. ten tijde van een crisis in de geschiedenis van Israël. De Assyriërs hadden Noord Israël van de kaart geveegd en alleen het zuiden - Juda - was nog over. Jeruzalem was in het zuiden, net als de tempel, maar de mensen hadden alle pogingen voor een godsdienstige omwenteling tegengewerkt en keerden zich af van God naar de afgoden.

Als een natie god-loos wordt, wordt het altijd onrechtvaardig. Als mensen God de rug toekeren komt onrechtvaardigheid sterk op. Mensen suggereren dan allerlei oplossingen. "We hebben betere scholing nodig", zeggen ze. Maar als je mensen betere scholing geeft, krijg je alleen maar slimmere zondaars. Alleen als je bekeerlingen krijgt, komen er nieuwe mensen, die het land terug naar God brengen en de moraal geven van het volk opvijzelen.

God waarschuwde Habakuk dat hij bezig was de Babyloniërs te verwekken om hen als een oordeel te zenden tegen Israël (Hab. 1:6). Deze waarschuwing leidde tot een gesprek tussen God en de profeet waarin Habakuk zijn verlangen naar een opwekking duidelijk maakt. "Heer", zegt hij, "Ik heb van Uw roem gehoord; ik heb groot ontzag voor Uw daden, o God. Vernieuw ze in onze dagen, maak ze bekend in onze tijd; denk aan de genade in de wraak" (Hab. 3:2).

Als we kijken naar de wanhopige situatie in onze naties, dan hebben we de neiging eerst naar de problemen te kijken en daarna te proberen plannen te ontwikkelen om ze op te lossen. Habakuk doet dat niet. Hij begint: Heer ik heb van Uw roem gehoord. Eigenlijk zegt hij: Ik richt me niet alleen op het probleem, Heer. Ik erken Uw grootheid - Uw heiligheid, majesteit, glorie en Uw eeuwige regering. De Bijbel begint altijd met God. Het daagt ons uit om onze ogen af te halen van onze eigen problemen en te erkennen dat God regeert

Habakuk is bezorgd voor zijn weggeleden volk, maar hij moet leren dat God ze nu nog niet wil redden. Hij is eerst nog van plan de Babyloniërs te sturen. God werkt op Zijn manier, niet op de onze. Wij kunnen zeggen: "O God doe dit toch alstublieft voor de kerk, spaar onze natie". Maar misschien stuurt Hij eerst nog wel de Babyloniërs en brengt hij herstel en opwekking op een later tijdstip. Hij is soeverein.

Habakuk gaat verder, "Ik heb groot ontzag voor Uw daden, o God". Hij denkt weer terug aan de grote daden van God met Zijn volk. Hij herinnert zich hoe God hen uit de slavernij verlostte, hun vijanden vernietigde en hen naar het beloofde land bracht. Wij zijn christenen op basis van geschiedkundige feiten, niet op grond van goede ideeën of filosofieën. Sommige mensen zeggen dat feiten er niet toe doen. "Jezus was niet echt God in het vlees", zeggen ze, "Mensen in de Bijbel zagen Hem alleen maar als een goddelijk man. Je hoeft niet in de letterlijke opstanding te geloven; de opstanding betekent dat het leven van Jezus verder leeft in de gedachten van de mensen". Maar als de Bijbel niet op feiten gebaseerd is, dan kun je er elke interpretatie op loslaten en die kun je dan geloven.

De Bijbel is een geschiedkundig boek. Jezus is het vleesgeworden Woord van God en alleen Hij kan God en mens weer bij elkaar brengen. De opstanding is een feit, als het niet zo was, dan leefden we nog steeds in zonde en was ieder verloren (1 Kor. 15:17). Als onze hoop gebaseerd is op wat er nu tegenwoordig gebeurt, kunnen we net zo goed stoppen met aanbidden en onszelf wijsmaken dat er 'iets' is na de dood. Maar Jezus is echt geboren, gekruisigd, begraven, opgewekt en verhoogd. En er komt een dag dat Hij terugkomt voor ons. Dat zijn de feiten.

We kennen ook de feiten van onze eigen geschiedenis. God heeft op bijzondere manieren gewerkt in vroegere generaties. 250 jaar geleden waren de kerkgebouwen in de V.S. leeg; christenen en christelijke leiders werden bespot en geweld vierde hoogtij. Toen, op 1 januari 1739, gingen George

Whitefield en verscheidene anderen de hele nacht doorbidden. De Heilige Geest viel op hen en vanaf dat moment ging er een machtige Methodisten-opwekking door het hele land. Wereldlijke geschiedkundigen zeggen dat het morele klimaat zo veranderd was, dat het land gered werd van een zo goed als zekere revolutie. (...)

In 1858 en 1859 waren er opmerkelijke series opwekkingen die in Amerika begonnen en overstaken naar Noord Ierland, Wales en delen van Engeland. De opwekking van Wales in 1859 werd niet geleid door mannen als Wesley en Whitefield, maar door gewone voorgangers als David Morgan. (Het boek 'De opwekking in Wales' vertelt er alles van). (...)

Als de geestelijke situatie in de kerk ons tot wanhoop brengt, dan moeten we terug in de geschiedenis kijken en vaststellen dat dit de geschiedenisfeiten zijn en dan moeten we met Habakuk meezeggen: "Ik heb groot ontzag voor Uw daden, o God". Dan herhalen we met hem: "Vernieuw ze in onze dagen, maak ze bekend in onze tijd."

Habakuk wil dat God opnieuw ging doen wat Hij vroeger gedaan had. Eerst kijken we naar de geschiedenis, dan bidden we God, die souverain regeert, om een opwekking - niet met lege woorden richting een lege hemel, maar met harten die verbroken zijn vanwege ons land. Hij heeft eerder opwekkingen gestuurd en onze roep is: "Doe het opnieuw God. Doe opnieuw wat U deed door mannen als George Whitefield, David Morgan en anderen. Vernieuw deze dingen in onze tijd."

Habakuk gaat verder met: "Kijk God, we zijn zondig geweest en nu doen we ons best om het beter te doen". Hij bidt: "denk aan de genade in de wraak." Dit is een appèl, niet op de verdiensten of het werk van mensen, maar op het karakter van God. Hij erkent dat Juda Gods oordeel zal merken door de hand van de Babyloniërs. Maar hij bidt dat God zijn wraak zal verzachten met genade.

Hebben wij een opwekking verdiend? Ik denk het niet. Kijk eens naar hoe de kerk er bij staat en naar de ineenstorting van de maatschappij die daar uit voortkomt. Wij durven niet te zeggen tegen God: "Kijk, onze kerken zijn wat levendiger dan de meeste andere, dus we verdienen wel een opwekking". We kunnen geen claim bij Hem neerleggen, maar we kunnen tot Hem naderen en er voor pleiten dat Hij Zijn wraak wil verzachten met genade. Genade heeft te maken met iets krijgen wat we niet verdienen. Dus bidden we: "Vader, in Uw barmhartigheid, geef ons meer genade, toon ons Uw kracht, ga niet met ons te werk naar wat we verdienen. Doe Uw werk herleven in de loop van de jaren." (Hab. 3:2 King James vertaling)

Er is een antwoord voor onze volken. Het antwoord is niet: sociaal werkers, leraren, lessen of iets dergelijks, al kunnen al deze zaken er een rol in spelen. Wat we nodig hebben is opwekking. We hebben God nodig om door te breken vanuit de hemel en levens te veranderen. Als dat gebeurt, dan zal rechtvaardigheid de volken brengen tot het prijzen van Zijn naam.

*Oorspronkelijke titel: Praying for Revival
Frontline International . jan/feb 1995
Vrije en ingekorte vertaling.*